

There are no translations available.

Бут М.

*Член Національної спілки журналістів України,
Ветеран Великої Вітчизняної Війни*

**Йшли бої за Нікопольщину
або
Як я дізнався про Івана Сірка**

Так сталося в моєму житті, що про талановитого полководця Івана Сірка я дізнався на війні, перед боєм. І це не дивно, бо в тодішній школі ми вивчали зовсім іншу історію. Нам розповідали і про розгром шведів під Полтавою, і про заслуги царя Петра I, і про запливи з Крейсера «Аврора» тощо. Про славне Запорозжя згадували лише кількома словами... Що ж, тоді часи були такі. До речі, закарбувалися в моїй пам'яті слова Й. Сталіна на червоному транспаранті, який побачив я перед самою війною на одній із залізничних станцій: «Маленький націоналізм може перерости у великий націоналізм».

...Наприкінці грудня 1943 року в період підготовки 3-ої гвардійської армії до наступу на Нікопольський плацдарм відбулася інструктивна нарада політпрацівників 912-го стрілецького полку. У великій оселі в центрі села Велика Білозірка зібралися секретарі партійних і комсомольських організацій, редактори бойових листків. Йшлося про серйозність і важливість бою та місце в ньому комсомольців і членів партії. Потім нам запропонували послухати лектора політвідділу армії. Пам'ятаю, що він був у званні майора. Так ось, той лектор розповів нам про Нікопольщину - славний козацький край. Із зацікавленням слухали ми про героїчні подвиги запорозького козацтва в боях з турками і татарами, про визвольний рух під проводом Богдана Хмельницького.

На образі легендарного кошового Івана Сірка лектор зупинився особливо. Розповідав майор цікаво: про силу Сіркову, про походи його, про талант полководця. Згадав і легенду про Сірка заповіт: «Як я помру, то одберіть у мене праву руку і носіть її сім років. Хто буде мою правицю носити, той володітиме нею, як я володію. А де трапиться вам яка нагода, де вас нещасна хвиля спобіжить, то кидайте тую руку у воду - хвиля утишиться, чи на землі - не буде вам ніякого случаю. А з семи років поховайте в могилу. І хто буде тую могилу шанувати, братиме навкруги землю та буде могилу обсіпати, то я його сам своєю силою буду дарити...».

А далі майор висловив побажання, аби ми ту могилу зберегли. Не стріляли по ній, щоб вона не постраждала та умовляти нас вже не було потреби. Ми серцем пройнялися історією наших предків. Всі зрозуміли, що могила І. Сірка - то наша реліквія.

...Пізніше матеріали про кошового отамана з'явилися у «Червоноармійській газеті» 3-ї гвардійської армії, що наступала на Нікопольський плацдарм.

Джерело: Бут М. Йшли бої за Нікопольщину або як я дізнався про запорожців // Південна зоря. - 2000. - 19 серп. - С. 7.

Переклад в електронний вигляд: Діденко К.В.

На нашому сайті Ви можете дізнатися більше про Івана Дмитровича Сірка:

- [Сірко Іван Дмитрович \(близько 1610-1680 рр.\)](#)

На нашому сайті Ви можете дізнатися більше про козацтво:

- [Козацтво](#)
- [Козацька доба](#)

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)